

Wesaklegenden

C.W. Leadbeater

bragt i Teosofia nr. 8 1994

I sin bog *The Masters and the Path* giver den teosofiske pioner og okkulte forsker C. W. Leadbeater en skildring som er mere omfattende end mange andre beskrivelser. Og den må absolut betragtes som en »øjenvidneskildring«, for Leadbeater overværede ofte, ja måske hvert eneste år, festen i sit astrallegeme. Han beskriver begivenheden på følgende måde:

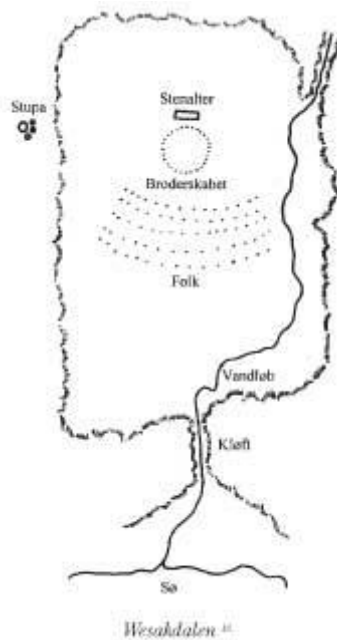
Indledning

»Tidspunktet for den vidunderlige udstrømning af Buddhas specielle kraft-type er fuldmånen i den indiske måned vaisakh eller wesak, som normalt svarer til maj. Det, der fejres, er alle de betydningsfulde begivenheder i Buddhas sidste jordiske liv – hans fødsel, hans opnåelse af buddhaværdigheden og hans afsked med det fysiske legeme. I relation til dette besøg, og helt uden forbindelse med dets enorme esoteriske betydning, udføres en eksoterisk ceremoni på det fysiske plan, hvor herren faktisk viser sig for en skare almindelige pilgrimme. Om han viser sig for pilgrimmene, er jeg ikke sikker på. De knæler alle i det øjeblik, han kommer til syne, men det kan blot være en efterligning af adepterne og deres elever, som også knæler, fordi de virkelig ser herren Gautama. Det er sandsynligt, at i det mindste nogle af pilgrimmene selv har set ham, for kendskabet til ceremonien er udbredt blandt buddhisterne i Centralasien og omtales som tilsynekomsten af Buddhas skygge eller afspejling, og traditionelle beretninger af den art er som regel temmelig nøjagtige.

Så vidt vi kan se, er der ingen grund til at et menneske, som tilfældigvis er i nærheden på det tidspunkt, ikke skulle kunne deltage i ceremonien. Der gøres tilsyneladende ingen forsøg på at begrænse antallet af tilskuere, selvom det er sandt, at man hører historier om, hvordan grupper af pilgrimme har vandret rundt i årevis uden at finde stedet.

Alle medlemmer af Det store hvide broderskab, bortset fra selve kongen og hans tre disciple, deltager normalt i denne ceremoni, og der er ingen grund til, at vores oprigtige teosofiske medlemmer ikke kan være til stede i deres astrallegeme. De, der er blevet betroet denne hemmelighed, plejer normalt at arrangere det sådan, at deres fysiske krop lægges til at sove ca. en time før det nøjagtige fuldmånetidspunkt og er uforstyrret indtil omkring en time efter.

Dalen

Det udvalgte sted er et lille plateau omgivet af lave bjerge beliggende på den nordlige del af Himalaya, ikke langt fra grænsen til Nepal, og måske omkring 600 km vest for byen Lhasa).

Den lille slette har en aflang form og er omkring 2½ km lang og halv så bred. Grunden falder lidt fra syd til nord og er for størstedelens vedkommende bar og stenet, selvom den nogle steder er dækket af groft, strittende græs og en lav buskvegetation. Et vandløb strømmer gennem vestsiden af plateauet, krydser det nordvestlige hjørne, løber ud omkring midt på nordsiden gennem en fyrretræsdækket kløft og når til sidst en sø, der ses nogle kilometer væk.

Det omgivende land er vildt og ubeboet, og der er ingen bygninger i sigte ud over en enkelt stuparuin med 2 eller 3 hytter ved siden af sig på én af bakkeskråningerne i den østlige ende af plateauet. Omkring midt på den sydlige halvdel af sletten ligger en kæmpemæssig gråhvid stenblok med årer af et glimtende stof – en alterlignende blok, som måske er 4 meter lang, 2 meter bred og rager ca. 1 meter op af jorden. Nogle dage før det fastsatte tidspunkt rejser der sig en stadig voksende klynge af mærkelige og kluntet udseende telte (de fleste sorte) langs vandløbets bredder og op ad de tilstødende bakkeskråninger, og dette ellers så øde sted lives op af et anseligt antal lejrbaal. Store grupper af mennesker fra Centralasiens omvandrende stammer ankommer, og nogle endog fra det fjerne nord. En dag før fuldmånen tager alle disse pilgrimme et specielt rituelt bad og vasker alle deres klæder som forberedelse til ceremonien.

Nogle timer før fuldmånen samler disse mennesker sig på den lavere, nordlige del af sletten og sætter sig på en rolig og ordnet måde på jorden, idet de hele tiden sørger

for, at der er et temmelig stort tomrum foran alterstenen. Normalt er nogle af lamaerne til stede, og de benytter som regel lejligheden til at tale til folk. Omkring en time før fuldmånetidspunktet begynder de astrale besøgende at ankomme, og blandt dem medlemmerne af Broderskabet. Nogle af disse plejer at materialisere sig, så de kan ses af pilgrimmene, der som modtagelse knæler eller kaster sig til jorden.

Ved den lejlighed afser mestrene eller endnu højere indviede ofte tid til at snakke venskabeligt med deres elever og andre tilstedeværende. Mens det sker, forbereder de, der har den opgave, den store altersten til ceremonien ved at dække den med de skønneste blomster og i hvert hjørne at anbringe store kranser af den hellige lotusblomst. I midten stilles en pragtfuld, ciseleret, gylden skål fuld af vand, og lige foran den efterlades en bar plads blandt blomsterne.

Ceremonien

Omkring en halv time før fuldmånetidspunktet samler medlemmerne af broderskabet sig på et tegn fra mahachohanen på den åbne plads midt på sletten nord for det store stenalter. De stiller sig i 3 rækker i en stor cirkel med ansigtet indad, så den yderste kreds består af yngre medlemmer, mens de store funktionærer indtager bestemte pladser i den inderste kreds.

Derefter messer de på palisproget nogle strofer fra buddhistiske skrifter, og når stemmerne dør ud, materialiserer herren Maitreya sig i centrum for cirklen, idet han holder kraftstaven i sin hånd. Dette vidunderlige symbol er på en eller anden måde et fysisk center eller brændpunkt for de kræfter, der udsendes af den planetariske logos, og den blev magnetiseret af ham for millioner af år siden, da han for første gang satte den menneskelige livsbølge i omløb på vores kæde af kloder.

Vi får at vide, at den er det fysiske tegn på, at Logos' opmærksomhed er vendt mod Jorden, og at den føres fra planet til planet, efterhånden som opmærksomheden skifter – at det sted, hvor den befinder sig, er evolutionens centrale scene, og at vores Jord, når den forlader denne planet for at gå videre til den næste, vil synke ned i en relativt uvirksom tilstand. Om den også føres videre til de ikke-fysiske planeter ved vi ikke, og vi forstår heller ikke nøjagtig, hvordan den bruges eller den rolle, den spiller i verdenshusholdningen. Den opbevares normalt af verdens herre i Shamballa, og så vidt vi ved, er wesakfesten den eneste lejlighed, hvor den forlader hans varetægt.

Det er en rund stav af det glemte metal orichalcum, måske 60 cm lang og omkring 5 cm i diameter, og i hver ende har den en kæmpemæssig diamant, formet som en kugle med en kegle på. Der er det ejendommelige ved den, at den ser ud, som om den altid er omgivet af ild, som om den har en aura af en lysende og alligevel gennemsigtig flamme. Det er værd at bemærke, at ingen andre end herren Maitreya rører den under hele ceremonien.

Ved hans materialisering midt i cirklen bøjer alle adepterne sig højtideligt mod ham, og der synges endnu et vers. Mens ordene lyder, deler de indre ringe sig i 8 dele, så de danner et kors i den ydre cirkel, og herren Maitreya stadig står i centrum. Ved den næste bevægelse i dette statelige ritual bliver korset til en trekant, idet herren Maitreya bevæger sig fremad så han står i toppunktet og derfor nær ved alterstenen. Fuldt af ærbødighed lægger han kraftstaven i den åbne plads foran den gyldne skål på altret, mens cirklen bag ham ændrer sig til en temmelig kompliceret buet figur, så alle har ansigtet mod stenen. Ved den næste ændring bliver den buede figur til en omvendt trekant og danner Det teosofiske Samfunds velkendte tegn, dog uden den omgivende slange. Denne figur opløser sig igen i den femtakkede stjerne, mens herren Maitreya stadig befinder sig i den sydlige spids og de andre store funktionærer eller chohaner i de 5 punkter, hvor linjerne skærer hinanden.

Når dette 7. og sidste stadium er nået, ophører sangen, og efter få øjeblikkes højtidelig stilhed udtaler herren Maitreya, idet han på ny tager kraftstaven i hånden og hæver den over sit hoved, nogle få klangfulde ord på palisproget: »Alt er rede herre – kom!« Derefter lægger han igen den flammende stav ned, og på det nøjagtige fuldmånetidspunkt kommer herren Buddha til syne som en gigantisk skikkelse, der glider gennem luften hen over de sydlige bakker. Broderskabets medlemmer bøjer sig med hinanden i hænderne, og mængden bag dem kaster sig næsegrus til jorden og bliver i den stilling, mens de andre synger de 3 strofer, herren Buddha under sit liv på Jorden selv lærte skoledrengen Chatta:

Herren Buddha, sakyæerne vise, er den bedste lærer blandt mennesker. Han har gjort, hvad der skulle gøres og har nået den anden bred (nirvana). Han er fuld af styrke og energi. Han, den velsignede, vælger jeg som min vejleder.

Sandheden er immateriel. Den befrier os for lidenskab, begær og sorg. Den er fri for al anspændelse. Den er liflig, enkel og logisk. Denne sandhed vælger jeg som min vejleder.

Alt hvad der gives til de otte typer ophøjede væsener, som parvis udgør de fire grader, og som kender sandheden, bærer lønnen i sig selv. Dette broderskab af ophøjede væsener vælger jeg som min vejleder.«

Den største velsignelse

Derefter rejser folk sig op og ser med ærefrygt på Herren, mens broderskabet, til ære for dem, messer mahamangala suttaens ædle ord, som professor Rhys Davids har oversat sådan:

I længsel efter det gode har mange devaer og mennesker
betragtet forskellige ting som velsignede.

Fortæl os da, oh herre,
hvad er den største velsignelse?

Ikke at tjene den tåbelige
men at tjene den kloge,
at ære dem der er værd at ære,
det er den største velsignelse.

At bo i et dejligt land,
at have gjort gode gerninger i tidligere liv,
at have en sjæl fuld af gode ønsker,
det er den største velsignelse.

Megen indsigt og megen dannelse,
selvbeherskelse og et veltrænet sind,
venlige ord der er velformuleret,
det er den største velsignelse.

At støtte sin fader og moder,
at værne om kone og barn,
at følge et fredeligt kald,
det er den største velsignelse.

At give en almisse og være retfærdig,
at hjælpe venner og slægtninge,
at leve et udadeligt liv,
det er den største velsignelse.

At afsky synd og undgå at synde,
at afstå fra stærke drikke,
ikke at trættes af den rette adfærd,
det er den største velsignelse.

Ærbødighed og beskedenhed,
tilfredshed og taknemmelighed,
at følge loven når det kræves,
det er den største velsignelse.

At være tålmodig og ydmyg,
at slutte sig til de stilfærdige,
at tale åndeligt til rette tid,
det er den største velsignelse.

Selvdisciplin og renselse,

viden om de fire store sandheder,
en klar erkendelse af nirvana,
det er den største velsignelse.

En sjæl der er fast og uberørt
under presset fra livets omskiftelser,
lidenskabsløs, sorgløs og tryk,
det er den største velsignelse.

Uovervindelig i enhver henseende
er han der optræder sådan,
altid går han i sikkerhed,
og hans er den største velsignelse.

Skikkelsen, der glider hen over bakkerne, har en enorm størrelse, men gengiver alligevel formen på og trækkene ved det legeme, Herren sidste gang levede i på Jorden. Han sidder med krydsede ben, hænderne samlede og er klædt i buddhistmunkens gule kappe, men på en sådan måde, at højre arm er bar. Ingen beskrivelse kan give en forestilling om ansigtet – et ansigt som i sandhed er gudelignende, idet det forener ro og styrke, visdom og kærlighed i et udtryk, der rummer alt, hvad vi forestiller os som guddommeligt. Vi kan sige, at farveholdningen er tydelig gullig-hvid og trækkene skarpe, at panden er bred og ædel, øjnene store, lysende og dybt mørkeblå, næsen let buet og læberne røde og faste, men alt dette giver blot den ydre maske og kun en svag forestilling om den levende helhed. Håret er sort – næsten blåsort – og bølget. Mærkelig nok er det hverken langt efter indisk skik, eller barberet af sådan som de orientalske munke gør, men klippet af lige før det når skuldrene, delt i midten og ret tilbage fra panden. Det fortælles at da prins Siddhartha drog hjemmefra for at søge sandheden greb han sit lange hår og skar det med ét sværdslag af lige over hovedet for siden at beholde det i samme længde.

Et af de mest slående træk ved dette vidunderlige syn er den strålende aura, der omgiver skikkelsen. Den falder i koncentriske kugler sådan som alle vidt fremskredne menneskers aura gør. Dens generelle opbygning er lige som den arhats, der er afbildet på planche 26 i bogen *Det synlige og det usynlige menneske*, men farverne har en anden rækkefølge. Skikkelsen er omgivet af et lys, som på en eller anden måde er blændende og samtidig gennemsigtigt. Det er så stærkt, at øjet dårligt kan hvile på det. Uden om det følger en ring af strålende ultramarin, derefter en glødende og gylden gul, en dyb højrød, en ren sølvskinnende hvid og en pragtfuld purpur – hvor alle disse naturligvis i virkeligheden er kugler, selvom de viser sig som ringe, når de ses op mod himlen. Uden for kuglerne og vinkelret på dem skyder stråler af en blanding af alle disse farver og med glimt af grønt og violet ind imellem..

Når mahamagala suttaen er færdig tager herren Maitreya den gyldne skål med vand fra alterstenen og holder den over sit hoved nogle få øjeblikke, mens mængden bagved, som også har skaffet sig skåle med vand, følger hans eksempel. Mens han sætter den tilbage på alterstenen synges der endnu et vers:

Han er herren, helgenen som har den fuldendte viden, som besidder de otte former for kundskab og har gennemført de femten hellige øvelser, som har rejst den lange vej, der fører til buddhastadiet, som kender de tre verdener – den uforlignelige, gudernes og menneskenes lærer, herren Buddha.

Når det er forbi, stråler et smil af uudsigelig kærlighed fra herrens ansigt, mens han hæver hånden til velsignelse og en regn af blomster falder ned blandt folk. Atter bøjer medlemmerne af broderskabet sig, atter falder mængden på knæ, mens skikkelsen langsomt svinder bort på himlen, og de tilstedeværende bryder ud i befriende glædes- og lovprisningsråb. Broderskabets medlemmer kommer i rangorden op til herren Maitreya, og hver drikker en slurk vand af den gyldne skål. Folk drikker også en slurk af deres skåle og tager så resten med hjem i gammeldags læderflasker og bruger det som helligt vand, de kan driver onde magter væk fra deres hus eller måske helbrede syge med.

Derefter bryder det store selskab op med gensidige lykønskninger, og folk begiver sig på vej mod deres fjerne hjem med et uudsletteligt minde om den vidunderlige ceremoni, de deltog i.